

TOREK

Že tri dni ne spim.

SREDA

Sprejem na Mafi. Najprej smo čakali skoraj dve uri na pregled. Na pregledu nam je kirurginja rekla, da je Jaka rahlo anemičen, kar je pediatrinja kasneje zanikala in se jezila, da referenčne vrednosti niso enake za otroke in odrasle.

Potem so nas peljali na oddelk in spakirali v sobo, prišla je pediatrinja (povedala, da ima Jaka super hemoglobin), imeli smo posvet pri anesteziologu. V sobi sva s Saro in Nikom, čeprav je sosednja enoposteljna soba prazna. No ja, malo družbe je fino imet, čeprav to neizogibno pomeni manj spanca za vse.

Ne morem se nagledat Jakčevega nasmeška. Ne morem verjet, da takega, najlepšega, ki sem ga uživala pol leta, ne bom nikoli več videla!

Mož je prišel zraven ob sprejemu, ostal nekaj časa, vmes smuknil v službo in se vrnil po 15. uri, ko so na oddelku obiski. Uradno do 19h, čeprav nihče nima nič proti, če so očki tukaj tudi dopoldne. Voziček je moral odpeljati domov, ker ni prostora, čeprav bi lahko danes ves dan šetala po mestu, zato sem mu rekla, naj ga popoldne pripelje s sabo in šli smo na sprehod.

Noč je minila še kar mirno, Jaka sicer ni prav hitro zaspal, čeprav je bil utrujen. Tam nekje med deveto in deseto ga je vendarle zmanjkalo. Potem pa so začeli po hodniku oddelka ropotati z nekakšnimi sesalci, sestre so kričale in loputale z vrati. Adijo, spanje.

Ob 4h zjutraj sem Jakca zbudila, da je popil 2 dl mleka, ker je moral biti od 5h naprej tešč, operacija predvidena okoli 11h. Drugi smo na vrsti, za Nikom, ki je težji (ima 9 kg, Jaka pa 7.6). Zakaj tak vrstni red, nam niso razložili.

ČETRTEK

Dan d. Po hranjenju ob 4h se Jakcu ni prav pretirano spalo, zato sva še pol urce v postelji žurala, preden sva zaspala nazaj. Potem smo spali nekje do sedmih, z vmesnimi prebujanji, jasno.

Zjutraj je bil dobre volje, nič ni sitnaril za hrano, malce je okrog 10h še zaspal in ko se je zbudil, je bil ves nasmejan. Ob 11.30 so naju poklicali v operacijsko. Mož je prišel okoli pol 11h. Deset minut pred operacijo so dali Jakcu dali nekakšen sirup za pomiritev (glukoza najbrž) in hrbtišča dlani, narte in stegno namazali z nekakšno anestetično kremo. Potem sem ga nesla pred operacijsko sobo, kjer so mu v levo stegensko mišico vbrizgali anestezijo. Močno je zajokal, po minuti ali dveh pa se je umiril. Budnega so mi vzeli in ga odnesli v operacijsko.

Huh.

Z možem sva takoj zapustila prizorišče in šla na sprehod do mesta. Šla sva na fast food kosilo v Wok, čeprav nama ni bilo do hrane. Čas ne gre nikamor.

Po skoraj štirih najdaljših urah je sestra prišla po posteljico in jo odpeljala v operacijsko, kar je pomenilo, da se zadeva bliža koncu. Na hodniku sem srečala dr. Kočarja in pokimal mi je, da je bilo vse ok. Jaka je bil še nekaj časa v recoveryju, potem pa so ga končno pripeljali. Čisto novega možička!

Do večera je dobival infuzijo, potem pa je kar hitro že popil nekaj mleka. Sam sicer še ne obvlada svojih novih ustnic in mu ni jasno, kako naj iz cuclja iztisne hrano, ki si jo tako želi, zato mu pomagam tako, da cucelj stiskam s prstom. Na vsake 4 ure dobiva paracetamol svečko, 120-miligramski odmerek.

Dr. Eberlinčeva je z operacijo zadovoljna, čeprav je povedala, da bo ustnico najbrž treba še popraviti. To bo naredila pri operaciji neba. Zlasti z noskom je zadovoljna, je rekla. To je že dobro, kajne?

Noč je minila super mirno, samo enkrat smo se zbudili zaradi lakote in/ali bolečin. Ko smo mu dali svečko, je popil 160 mililitrov mleka in zaspal nazaj. Zjutraj je že blebetal in se skoraj že nasmehnil :)

PETEK

No, če sem se še včeraj hvalila, kako dobro smo spali, se lahko danes ugriznem v jezik. Trikrat sem morala Jakca nositi okrog, ker je jokal in nič drugega ni pomagalo. Dvakrat je potem zaspal, tretjič pa tudi po 45-ih minutah ne in smo mu dali svečko. Mleka ni hotel piti, najbrž ga je bolelo. Nekako izmenično sva se s Saro sprehajali po sosednji sobi, da bi se fanta čim manj budila med sabo. Kar pošten trening. Roke me pečejo, hrbet me pa tako ali tako boli že tri dni.

Sicer Jaka zelo lepo jé, prav tako kot doma, če ga seveda ne boli. Včeraj je tudi že kakal, lula pa kar naprej, tako da gotovo ni dehidriran. Koliko popije, moram vsakič napisati na tablo. Ker noče piti, ga silim z otroškim čajem, ki na srečo ni sladkan, tako kot Frutki, ki jih prinašajo sestre. Ne vem, zakaj ne morejo naročati frutkov brez dodanega sladkorja. Ja, kompliciram. Ampak res, otrok je star pol leta.

Popoldne gremo na sprehod, jupiii! Komaj čakam :)

Sprehod je bil balzam za dušo in telo. S Saro in Nikom, ki sta si izposodila predpotopni voziček marelo z oddelka, smo šli na kavo na promenado. Oba bolnička sta najprej kar nekaj časa zvedavo kukala iz svojih prevoznih sredstev, potem pa skoraj istočasno zaspala.

Hrana v bolnišnici res ni prav kvalitetna ali zdrava, žal. Sami bolj ali manj predelani hidrati, skoraj nič beljakovin in zelenjave. Solato smo imeli natanko enkrat. Lazanja, mlinci, burek. Saks.

Da ne omenjam hrane za dojenčke. Frutki z dodanim sladkorjem, sladkan mleti riž, vse sladkano. Za 6-mesečnike, ki jim komaj uvajamo hrano! Vsaj zelenjavna kašica ni sladkana, je pa tako redka, da jo moram zmešati z riževimi kosmiči, da jo Jakec sploh lahko poje po žlički. Mleko imamo svoje, ker imajo tam na voljo samo 'certificirane' znamke, med katerimi seveda ni ekološko pridelanih. S črpanjem sem prenehala, tik preden smo prišli v bolnišnico. Vsa čast tistim, ki jim uspeva leto ali več – moj globok poklon!

SOBOTA

Uf, uf in trojni uf. Spet nošenje vso noč. Zbujanje v 2-3 urnih intervalih, ne in ne zaspat. Medsebojno bujenje. Gro-za.

Popoldne smo šli spet na sprehod, čeprav je deževalo. Šli smo na tortico v Lolito in se

skoraj tri ure sprehajali po centru. Svež zrak dobro dene.

NEDELJA

Za nama je zadnja, najhujša noč v bolniški sobi. Ufff. Nošenje najprej tri ure v nosilki, 11x gor in dol po stopnicah in v nedogled po hodnikih. Nato zaspi, ga odložim, pa v sobo pride cimra in hop, jovo na novo. Spet nosimo, zaspi, ga odložim, se zbudi. Ob 10h sem imela že čisto načete živce. Gotovo je čutil mojo izčrpanost in tesnobo, kar je zadevo najbrž še poslabšalo. Sestra ga je vzela za 20 minut in ga nahranila s frutkom.

Ni zaspal pred polnočjo, nato sva zadremala do treh, se zbudila in potem uspavala do štirih, nato potegnila do pol sedmih, ko naju je zbudila snažilka. Sem hodeči zombi. Mož je prišel po naju ob 11.30. Končno!!!

Doma je čisto druga pesem ... Malce sitnarjenja je sicer bilo, pa niti ne prav preveč. Zvečer je pojedel kašico in zaspal v 10-ih minutah. Brez dude!

PONEDELJEK

Samo, da smo doma. Ljubo doma, kdor ga ima! Home sweet home! In kar je še tega. Ponoči smo se enkrat ali dvakrat na kratko zbudili, malo pojokali, pa takoj nazaj zaspali. Trakec je odpadel, videti je, da se šivi krasno celijo. V četrtek jih gremo na Mafo odstranit, spet pod krajšo splošno anestezijo.

